

Μια γιορτή του Ευαγγελισμού το Μάρτη του 1943

Ήταν 25 Μαρτίου 1943. Άλλα χρόνια πριν από τον πόλεμο αυτή τη μέρα οι σκλαβωμένοι τώρα κάτοικοι αυτής της χώρας γιόρταζαν την Επανάσταση του 1821. Γιόρταζαν τον ξεσηκωμό κατά του Τούρκου τυράννου. Πριν από τον πόλεμο αυτή η μέρα ήταν μέρα χαράς και περηφάνειας. Τώρα που όλα τα έσκιαζε η φεβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά, μια μέρα ανάμνησης πο η αφήγηση του μεγαλείου της δόξας και της ανδρείας έφερναν δάκρυα στα μάτια των σκλαβωμένων. Οι κατακτητές έκαναν μια χάρη, άφησαν τους σκλαβωμένους Έλληνες να γιορτάσουν αυτή τη μέρα όπως και πριν από τον πόλεμο.

Όλοι οι κάτοικοι της μικρής πόλης μόλις σήμαναν οι καμπάνες πήραν τους δρόμους για τις εκκλησίες. Τα παιδιά μαζεύτηκαν στα σχολεία και στο Γυμνάσιο και πήγαν συντεταγμένα και αυτά στις εκκλησίες. Στην εκκλησία του Αη-Γιώργη μαζεύτηκαν οι περισσότεροι κάτοικοι με πρώτο το Δήμαρχο και τις άλλες αρχές κι ένα πλήθος λαού από μικρούς και μεγάλους. Σε κάθε κερί και λαμπάδα κι ένας ψίθυρος, μια προσευχή που έβγαине από τις καρδιές όλων, μια παράκληση να γυρίσει στη σκλαβωμένη πατρίδα η λευτεριά. Τέλειωσε η δοξολογία και στο μεγάλο κεντρικό δρόμο συνεχίστηκε η γιορτή. Όλοι κατέβηκαν στην πλατεία του ηρώου και στα πεζοδρόμια κι τά μήκος του δρόμου να δουν και να χαρούν τα παιδιά τους να παρελαύνουν. Εκείνες τις ώρες ζούσαν με τις παλιές αναμνήσεις. Ξανάρχονταν στον τους τα χρόνια, τότε που όλα τα σπίτια και τα μαγαζιά ήταν στολισμένα με τις σημαίες που κυμάτιζαν παντού. Τη λαμπαδοφορία του στρατού και των παιδιών του Γυμνασίου. Τα τραγούδια για τους ήρωες, τα στεφάνια τη μπάντα του Δήμου, τους χορούς το απόγευμα στην πλατεία.

Εκείνη τη μέρα το κρύο ήταν τσουχτερό αλλά κανείς δεν ήθελε να λείψει εκείνες τις ώρες από τη γιορτή, που ήταν σαν ξύπνημα ύστερα από τους μήνες καταχνιάς που είχαν περάσει από τότε που σκλαβώθηκε η πατρίδα. Ο Δήμαρχος της πόλης κατέθεσε στο ηρώο ένα στεφάνι και η γιορτή άχισε.

Όπως τα άλλα χρόνια πρώτα πέρασαν τα παιδιά των σχολείων, τα παιδιά της κατοχής με τα αδύναμα χέρια τους κρατώντας την Ελληνική σημαία και τραγουδώντας το κάθε σχολείο το δικό του τραγούδι για τη λευτεριά και τον ξεσηκωμό. Ύστερα τα παιδιά του Γυμνασίου, τα παιδιά της άτυχης γενιάς που αφάνισε ο πόλεμος, αδύνατα και χλωμά, μα περήφανα με πίστη για την επιβίωση της Ελληνικής φυλής και τη λευτεριά της σκλαβωμένης πατρίδας. Δάκρυα χαράς κυλούν από τα μάτια όλων στο πέρασμά τους.

Η συγκίνηση κορυφώνεται όταν περνούν οι χωροφύλακες της εκατονταρχίας και ακούγεται το τραγούδι τους: Τα ρόδα, τα τριαντάφυλλα, της Άνοιξης καμάρι. Τα λούλουδα οι ζέφυροι ο ήλιος το φεγγάρι χάνουν την ομορφάδα τους στη σκλαβωμένη γη. Μια μέρα η πατρίδα μας ήταν λαμπρή μεγάλη και μας την φαρμάκωσε η μαύρη η σκλαβιά. Έλληνες γεννηθήκαμε Έλληνες θα ταφούμε ψάλτε του Ρήγα άσματα, άσματα λευτεριάς.

Όλοι νοιώθουν χαρά και συγκίνηση και ζητωκραυγάζουν. Ο Γερμανός κατακτητής έφερε στην ουδέτερη ζώνη του Έβρου από την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη μια δύναμη από χωροφύλακες της εκατονταρχίας για την καταδίωξη των Ελλήνων αντιστασιακών που πολεμούσαν τον κατακτητή στα θρακικά βουνά. Οι χωροφύλακες τους το υποσχέθηκαν αλλά οι πονηροί εκείνοι Έλληνες ήρθαν στον Έβρο με σκοπό να διαφύγουν στο μέτωπο της Μέσης Ανατολής για να ενωθούν με τους άλλους φυγάδες Έλληνες και να πολεμήσουν για

τη λευτεριά της σκλαβωμένης πατρίδας. Κράτησαν το λόγο τους και πραγματοποίησαν το σκοπό τους. Γιαυτό και ο κόσμος εκείνες τις ώρες τους έβλεπε σαν πατριώτες και όχι σαν συνέργατες των Γερμανών.

Το απέδειξαν γιατί με το πέρασμα του χρόνου λίγοι λίγοι διάβηκαν το ποτάμι του Έβρου και έφυγαν για την Αίγυπτο στο μέτωπο της ερήμους
